

ΔΥΣΟΙΩΝΕΣ ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Τον περασμένο Απρίλιο η συνέλευση Autonome Antifa κόλλησε στους δρόμους της Αθήνας μία αφίσα με τίτλο «Αναρωτιέστε τι προκαλεί την “τουρκική προκλητικότητα”; Τα σχέδια του ελληνικού κράτους». Η αφίσα αυτή ήταν μία από τις σπάνιες φορές που διάφοροι έμμισθοι υπάλληλοι, δημοσιογράφοι και λοιποί ειδικοί του υπεξ ασχολήθηκαν με την πάρτη μας αποκαλώντας μας πράκτορες της Τουρκίας και άλλα τέτοια ωραία. Δεν ήταν τυχαία αυτή η στοχοποίησή μας. Γνωρίζαμε ήδη πριν την κολλήσουμε ότι μπορεί οι ανοχές της αστικής δημοκρατίας να επιτρέπουν γενικά στον καθένα να λέει ό,τι θέλει, αλλά στα «εθνικά θέματα» απαγορεύεται η διαφορετική άποψη. Σε αυτά επιτρέ-

πεται να μιλάει μόνο το κράτος σε όλο του το εύρος, από την άκρα δεξιά ως την άκρα αριστερά και να λένε όλοι τους την ίδια πατριωτική μαλακία, με διαφορετική βέβαια φρασεολογία. Όλα και όλα, πες ό,τι θες, αλλά δεν μπορείς να λες ότι το ελληνικό κράτος διαθέτει επεκτατικές βλέψεις και επιδιώκει την περικύκλωση του τουρκικού. Δεν μπορείς να λες πως η Τουρκία βυθίζεται όλο και περισσότερο στον πόλεμο στη Μέση Ανατολή και το ελληνικό κράτος αντιλαμβάνεται το γεγονός αυτό ως ευκαιρία να ξεδιπλώσει την επεκτατική στρατηγική του. Τα όσα συνέβησαν το τελευταίο διάστημα επιβεβαίωσαν νομίζουμε την άποψη που έχουμε εκφράσει εδώ και καιρό.¹

ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΣΗ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΣΗ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Ενώ λοιπόν στις 17 του Γενάρη οι μακεδονομάχοι βάζανε τις περικεφαλαίες τους, στην περιοχή των Ιμίων η ελληνική κανονιοφόρος «Νικηφόρος» «ερχόταν σε επαφή» με τουρκική ακταιωρό. Λίγες μέρες αργότερα στην επέτειο των Ιμίων ο Καμμένος πετούσε στεφάνια πάνω από τα Ίμια. Τα τζαρτζαρίσματα στο Αιγαίο συνεχίστηκαν έως ότου στις 13/2, το πλοίο ανοικτής θαλάσσης του ελληνικού λιμενικού με τον κωδικό «090» και το όνομα «Γαύδος», το οποίο σημειωτέον αποκτήθηκε με χρήματα της ΕΕ με σκοπό την παρακολούθηση της «παράνομης μετανάστευσης», εμβολίστηκε -έτσι μας είπαν τουλάχιστον τα μμε- από τουρκική ακταιωρό στην περιοχή των Ιμίων. Τελικά παρ' όλο που το επεισόδιο ήταν από τα πιο σοβαρά των τελευταίων ετών η ένταση αποκλιμακώθηκε.²

Στην Κύπρο, η προσπάθεια των ελλήνων/ελληνοκυπρίων για δημιουργία τετελεσμένων γεγονότων διέπρεψε επίσης. Όπως έχουμε ήδη πει πάμπολλες φορές από αυτό το περιοδικό η ελληνική στρατηγική περικύκλωσης του τουρκικού κράτους στην περιοχή, συγκροτείται γύρω από την υποτιθέμενη ύπαρξη κοιτασμάτων φυσικού αερίου και πετρελαίου. Οι ελληνοκύπριοι σε συνεργασία με πρόθυμες ιταλικές και γαλλικές εταιρίες γεωτρήσεων, αξιώνουν την μονομερή κατοχύρωση των δικαιωμάτων εκμετάλλευσης υποτιθέμενων κοιτασμάτων στις θαλάσσιες περιοχές που περιβάλλουν την Κύπρο. Το τουρκικό κράτος όποτε θεωρήσει ότι οι ελληνοκύπριοι ξεπερνούν τις «κόκκινες γραμμές» που έχουν οι ίδιοι θέσει, στέλνουν μερικά πλοία για «γεωλογικές έρευνες» ή για ναυτικές ασκήσεις. Αυτό ακριβώς συνέβη με την ακινητοποίηση του ιταλικών συμφερόντων πλοίου-γεωτρώπανου «Σαϊπέμ 12000» στις αρχές Φλεβάρη.

Όλα αυτά θα μπορούσαν να θεωρηθούν συνηθισμένα επεισόδια του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού χαμηλής έντασης, ο οποίος από το 2009 και μετά κινείται στους ρυθμούς των ΑΟΖ, των πετρελαίων και των τριμερών συμμαχιών και στους οποίους όπως έχουν σπεύσει να μας ενημερώσουν οι έλληνες ειδικοί δεν πρέπει να αποκλείεται το ενδεχόμενο «ατυχημάτων» όπως αυτό στα Ίμια.³ Εντού-

τοις οι γενικότερες εξελίξεις στη Μέση Ανατολή και η εδώ και καιρό αναμενόμενη αναβάθμιση της συμμετοχής του τουρκικού κράτους στο συριακό σφαγείο είναι αυτό που κάνει τα ελληνικά επιτελεία να αναβαθμίζουν την πίεση στο Αιγαίο και την Κύπρο. Οι τούρκοι караβανάδες θέτουν το ζήτημα ως εξής:

Με αυτές τις κινήσεις της η ελληνοκυπριακή πλευρά και η Ελλάδα δοκιμάζουν την υπομονή και την πιθανή αντίδραση της Τουρκίας (...) πιστεύουν ότι αν η Τουρκία υποχωρήσει εδώ, θα υποχωρήσει και σε άλλα πεδία. Επειδή η Τουρκία κάνει μια σοβαρή επιχείρηση στα νότια σύνορα της, στη Συρία, και η (τουρκική) κοινή γνώμη επικεντρώνεται σε αυτήν, το βλέπουν ως «ευκαιρία» (...) ωστόσο, υπενθυμίζουμε πως όποτε συμπεριφέρθηκαν με αυτό τον καιροσκοπισμό, είχαν σημαντικές εδαφικές απώλειες.⁴

Οι Τούρκοι караβανάδες δεν είναι τίποτα αγγελούδια. Έχουν ήδη έτοιμο από τη δεκαετία του '90 το σχέδιο των «δυόμισι πολέμων», δηλαδή πόλεμο στη Συρία, πόλεμο στο Αιγαίο και «μισό» πόλεμο με τους «εσωτερικούς εχθρούς», δηλαδή τους κούρδους.⁵ Παρ' όλη τη σιγουριά που αποπνέουν δηλώσεις σαν και την παραπάνω, ένα τέτοιο ενδεχόμενο ισοδυναμεί για αυτούς με εφιάλτη. Αυτός ακριβώς ο εφιάλτης έχει αρχίσει να εμφανίζεται το τελευταίο διάστημα στα λόγια των εμπλεκόμενων. Μπορεί το κράτος της Συρίας να μην υπάρχει όπως τον καιρό της θεωρίας των δυόμισι πολέμων, εντούτοις οι εχθροί της Τουρκίας στα νοτιοανατολικά σύνορά της δεν είναι και λίγοι.

ΒΥΘΙΣΜΕΝΗ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΤΟ ΣΥΡΙΑΚΟ ΣΦΑΓΕΙΟ

Ο πόλεμος στη Συρία ξεκίνησε ως εμφύλιος ανάμεσα στο καθεστώς Άσαντ και ένα γαλαξία αντιπολιτευόμενων ομάδων οι οποίες δεν είχαν κοινά συμφέροντα και στρατηγική και κατά συνέπεια ήταν πολύ δύσκολο, δεδομένης της στήριξης που απολαμβάνει ο Άσαντ από Ρωσία και Ιράν, να τον ανατρέψουν. Συνεχίστηκε με την εμφάνιση του ISIS όπου όλοι οι εμπλεκόμενοι ισχυρίζονταν ότι το πολεμούσαν, ενώ στην πραγματικότητα προωθούσαν τα δικά τους συμφέροντα. Ταυτόχρονα η Τουρκία πολεμούσε όπως μπορούσε, δεδομένης της στήρι-

ξης των αμερικανών, τους κούρδους της Συρίας. Μέσα σε αυτό το περίπλοκο και όλο μεταβολές σκηναίο, με την αποχώρηση του τρισατανικού ISIS μέσα στο 2017 από το προσκήνιο του πολέμου στη Συρία, άρχισαν να φαίνονται ξεκάθαρα τα αντιμαχόμενα στρατόπεδα στο συριακό σφαγείο.⁶

Το πρώτο από τα αντιμαχόμενα στρατόπεδα το βλέπουμε στον Χάρτη 1: ΗΠΑ και Ρωσία, για την ακρίβεια βλέπουμε τις σημαντικότερες βάσεις τους σε συριακό έδαφος.

Οι ρωσικές δυνάμεις (αριστερά) και οι αμερικανικές (δεξιά) κοιπιούνται στα μάτια στο έδαφος της Συρίας. Οι ρώσοι ελέγχουν τον εναέριο χώρο των περιοχών που κατέχει το καθεστώς Άσαντ προστατεύοντας τις βάσεις τους στην Ταρτούς και την Χμείμιμ. Οι αμερικανοί βρίσκονται ανατολικά στα εδάφη που ελέγχουν οι σύριοι κούρδοι. Παρά τις χαριτωμένες δηλώσεις Πούτιν τον περασμένο Δεκέμβριο περί νικηφόρας αποχώρησης από τη Συρία η πραγματικότητα είναι διαφορετική: η Ρωσία πρέπει να αναλώνει στρατό και πόρους για να διατηρεί την παρουσία της στη Μεσόγειο.

Αμερικανός «σύμβουλος» χαιρετά κούρδο στρατιωτικό αξιωματικό στο Μανμπίτζ της Συρίας. Το Μανμπίτζ βρίσκεται δυτικά του Ευφράτη, πρόκειται για μια περιοχή την οποία οι Τούρκοι και οι συμμαχικές σε αυτούς αντιπολιτευόμενες ομάδες θέλουν να καταλάβουν αλλά οι αμερικανοί τούς αποτρέπουν. Δεν είναι δικιά μας δουλειά να κρίνουμε το κούρδικο αντάρτικο και τις συμμαχίες που κάνει εδώ και καιρό. Αυτό για το οποίο μπορούμε να μιλήσουμε είναι οι έλληνες υποστηρικτές τους και ιδιαίτερα εκείνοι που βρίσκονται στα αριστερά του πολιτικού φάσματος. Στην περίπτωση των κούρδων της Συρίας αλλά και του Ιράκ, οι αμερικανοί παύουν να είναι «φονιάδες των λαών» και οι αλληλέγγυοι στους κούρδους σωμαίνουν εκκωφαντικά. Ακόμη περισσότερο οι αλληλέγγυοι δεν έχουν κανένα πρόβλημα που οι αντιλήψεις τους για το κούρδικό ταυτίζονται με αυτές του ελληνικού κράτους και των ελλήνων φασιστών.

Για τους ρώσους, η Συρία συνιστά τη μοναδική δυνατότητα εξόδου στη Μεσόγειο: μέσω της ναυτικής βάσης στην Ταρτούς και της αεροπορικής βάσης στη Χμείμιμ. Η προστασία τους είναι η κόκκινη γραμμή των ρώσων αν θέλουν να έχουν μία εξωτερική πολιτική διεθνών αξιώσεων. Από το 2015 και μετά αποτελούν τη στρατιωτική δύναμη που κρατάει ζωντανό το καθεστώς Άσαντ έχοντας τον έλεγχο του εναέριου χώρου της δυτικής Συρίας, ενώ ταυτόχρονα άγνωστος αριθμός ρώσων μισθοφόρων πολεμάει στις τάξεις του συριακού στρατού. Τον περασμένο Δεκέμβρη ο Πούτιν ανακοίνωσε περιχαρής ότι η Ρωσία ήταν έτοιμη να αποσύρει μεγάλο μέρος των δυνάμεών της, δηλώνοντας ότι η αποστολή των ρωσικών στρατευμάτων στέφθηκε με επιτυχία, στο βαθμό που εκδιώχθηκε το ISIS και επανήλθε η κυριαρχία του Άσαντ σε ένα σημαντικό κομμάτι των εδαφών του πάλαι ποτέ συριακού εδάφους.

Σίγουρα οι δηλώσεις του Πούτιν προκάλεσαν σαρδόνια χαμόγελα σε πολλούς και κυρίως στους αμερικανούς. Μέχρι τις αρχές Φεβρουαρίου η αεροπορική βάση στη Χμείμιμ χτυπήθηκε δύο φορές από ομάδες αντιπολιτευόμενων στο καθεστώς Άσαντ, καταστρέφοντας τουλάχιστον επτά ρωσικά αεροπλάνα.⁷ Την ίδια στιγμή, οι ρώσοι βλέπανε ένα μαχητικό αεροπλάνο τους να καταρρίπτεται με φορητό αντιαεροπορικό σύστημα από τους αντιπολιτευόμενους ισλαμιστές του «Μετώπου Αλ Νούσρα». Και μόνο από αυτές τις επιθέσεις μπορούμε να καταλάβουμε ότι οι δηλώσεις του Πούτιν μοιάζουν περισσότερο σαν ανέκδοτο και σαν μια προσπάθεια να διασκεδάσει τις εντυπώσεις πίσω στη Μόσχα, όπου ο φόβος ότι η Συρία μπορεί να γίνει ένα νέο Αφγανιστάν για τους ρώσους συζητιέται έντονα.⁸ Οι ρώσοι ισχυρίζονται ότι απέσυραν κάποιες από τις δυνάμεις τους μιας και το καθεστώς Άσαντ έχει ανακτήσει την εξουσία σε αρκετά εδάφη, αλλά αρχίζουν να κατανοούν ότι η παραμονή τους στη Συρία και τη Μεσόγειο θα τους κοστίζει ακριβιά για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα.

Έχουν φροντίσει για αυτό άλλωστε οι αμερικανοί, οι οποίοι τους παρακολουθούν χαλαρά από τα «ελεύθερα κούρδικα εδάφη» της Ροτζάβα στα βορειοανατολικά, στα οποία εκτός των άλλων έχουν εγκαταστήσει και δύο αεροπορικές βάσεις. Τα εδάφη αυτά είναι τόσο ελεύθερα ώστε να φιλοξενούν τουλάχιστον 2000 αμερικανούς караβανάδες, οι οποίοι για λόγους διακριτικότητας αναφέρονται απ' τα δυτικά μήντια ως «αμερικανοί σύμβουλοι». Οι αμερικανοί ειδικοί δεν το κρύβουν. Για αυτούς οι κούρδοι της Συρίας έχουν αποδειχθεί η πιο αξιόπιστη χερσαία στρατιωτική δύναμη για τις επιδιώξεις τους.

Η στρατηγική των αμερικανών στην περιοχή,

όπως επαναλαμβάνουμε συνέχεια από αυτό το περιοδικό, είναι η στρατηγική της ανάσχεσης της ρωσικής επιρροής στην Μέση Ανατολή. Η στρατηγική αυτή επιτυγχάνεται μέσω της διάλυσης του Ιράκ και της Συρίας, κάτι που έχει διαταράξει όλες τις ισορροπίες της περιοχής, με αποτέλεσμα την πρόκληση ενός ατέλειωτου πολέμου όπου δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι όλοι πολεμούν εναντίον όλων. Εκτός της στρατηγικής ανάσχεσης των αμερικανών δηλαδή, έχει πυροδοτηθεί και μία περιφερειακή σύγκρουση στην περιοχή στην οποία εμπλέκονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο εδώ και χρόνια, όλα τα κράτη της Μέσης Ανατολής και ιδιαίτερα τα γειτονικά όπως η Τουρκία και το Ιράν. Η σημαντικότερη εξέλιξη των τελευταίων μηνών στην περιοχή είναι η όλο και βαθύτερη εμπλοκή του τουρκικού κράτους στη διάλυση της Συρίας.

Εδώ και καιρό ήταν φανερό ότι η κατάσταση έτσι όπως έχει διαμορφωθεί στη Συρία δεν ικανοποιεί σε καμία περίπτωση την Άγκυρα. Η καυτή πατάτα για το τουρκικό κράτος ήταν και είναι αυτό που από πολλούς αναφέρεται ως «αμερικανικό Κουρδιστάν», η δημιουργία δηλαδή κάποιου είδους κρατικής κούρδικης οντότητας με την στήριξη των αμερικανών, η οποία επαναφέρει με τον χειρότερο τρόπο τις διαλυτικές τάσεις του τουρκικού κράτους. Έτσι όπως έχουν διαμορφωθεί τα πράγματα, η δημιουργία αυτής της κούρδικης κρατικής οντότητας μοιάζει να είναι αναπόφευκτη. Οι τούρκοι το έχουν πάρει ήδη απόφαση ότι δεν μπορούν να την αποτρέψουν. Αυτό που πιστεύουν ότι μπορούν να αποτρέψουν είναι: α) την ένωση των κούρδικων εδαφών στη Συρία β) την επέκταση της ισχύος όλων των υπόλοιπων εχθρών της Τουρκίας στην περιοχή με πρώτη και κύρια τη Συρία του Άσαντ. Οι τούρκοι δεν θέλουν το δόγμα των δυόμισι πολέμων να αναθεωρηθεί προς τα πάνω προσθέτοντας νέους απειλητικούς εχθρούς, αν όχι τώρα σε βάθος χρόνου, στα νοτιοανατολικά σύνορα της.

Τον Αύγουστο του 2016 το τουρκικό κράτος μαζί με τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό (FSA), ένα συνουθύλευμα αντιπολιτευόμενων στον Άσαντ ομάδων που χρηματοδοτεί και εξοπλίζει η Άγκυρα, εισέβαλαν στη Βόρεια Σύρια κόβοντας στα δύο τα εδάφη που είχαν υπό τον έλεγχο τους οι κούρδοι της Συρίας αποτρέποντας έτσι την de facto ένωσή τους. Η επιχείρηση με τον τίτλο «Ασπίδα του Ευφράτη» να μην έσπασε στα δύο τα κούρδικα καντόνια αλλά δεν κατάφερε να εκδιώξει τους κούρδους στα ανατολικά του ποταμού Ευφράτη, στον βαθμό που οι αμερικανοί απέτρεψαν αυτό το ενδεχόμενο. Επιπλέον, είχε μεγάλες απώλειες: 67 ήταν οι νεκροί τούρκοι στρατιώτες και 600 οι νεκροί μαχητές του FSA, για μία επιχείρηση η οποία δεν φάνταζε και η πιο δύσκολη, δεδομένης της ισχύος του τουρκικού στρατού.⁹

Εν τω μεταξύ, η Συρία του Άσαντ ανέκτησε μέσα στο 2017 ένα μεγάλο μέρος των εδαφών της. Ιδιαίτερη σημασία είχε η επανακατάληψη του Χαλεπίου, της μεγαλύτερης πριν τον πόλεμο πόλης της Συρίας και πρώην βιομηχανικού κέντρου. Με αυτή την κίνηση το καθεστώς Άσαντ μπορεί να ισχυρίζεται ότι διαθέτει ένα υπολογίσιμο κράτος αν και αυτό το κράτος είναι μόνο ένα κλάσμα της πάλαι ποτέ Συρίας. Λόγω της στήριξης που παρείχαν στο καθεστώς Άσαντ οι ρώσοι και οι ιρανοί μονιμοποίησαν τη θέση τους και την επιρροή τους στην περιοχή. Οι κούρδοι της Συρίας λογίζονται πλέον ως μία αξιόπιστη δύναμη που όλο και περισσότερο συμμετέχει στις διαπραγματεύσεις για το μέλλον της περιοχής.

Το τουρκικό κράτος είχε κάνει φανερό εδώ και καιρό ότι είναι έτοιμο να δράσει στρατιωτικά ενάντια σε αυτήν την κατάσταση πραγμάτων και συγκεκριμένα απειλούσε να επέμβει ένοπλα στην επαρχία του Αφρίν. Το Αφρίν είναι μία περιοχή στα βορειοδυτικά που ελέγχεται από τους κούρδους του YPG και η επιχείρηση «Ασπίδα του Ευφράτη» το απομόνωσε από τα υπόλοιπα κούρδικα καντόνια που βρίσκονται στα βορειοανατολικά, όπως φαίνεται στον Χάρτη 2:

Η τουρκική εισβολή στο Αφρίν. Καταλαμβάνοντας το Αφρίν οι τουρκικές δυνάμεις περικυκλώνουν από τρεις πλευρές το Χαλέπι, τη μεγαλύτερη πόλη και το βιομηχανικό κέντρο της Συρίας τουλάχιστον πριν την αρχή του πολέμου. Το Χαλέπι άλλαξε αρκετές φορές χέρια κατά τη διάρκεια του πολέμου μέχρι να ανακαταληφθεί μετά από λυσσαλέες μάχες από τον Άσαντ.

Οι τούρκοι και οι σύμμαχοί τους του FSA, έχουν περικυκλώσει το Αφρίν εδώ και καιρό και κατά συνέπεια η περιοχή αυτή ήταν ο προφανής στόχος, αν το τουρκικό κράτος ήθελε να αλλάξει τις ισορροπίες προς το συμφέρον του. Η κατοχή της εν λόγω περιοχής και η εξουδετέρωση των εκεί κούρδων μαχητών του YPG δεν είναι όμως το μοναδικό κέρδος. Κατακτώντας το Αφρίν οι τούρκοι θα βρεθούν σχεδόν στα περίχωρα του Χαλεπίου το οποίο απέχει από το Αφρίν λιγότερο από 40 χιλιόμετρα. Έτσι η επιχείρηση αυτή αποτελεί και μία προσπάθεια ανάσχεσης της εξουσίας του καθεστώτος Άσαντ, το οποίο όπως είπαμε επανακάμπτει. Τέλος, το τουρκικό κράτος θα έχει την ευκαιρία να τσεκάρει τα όρια της ισχύος των ρώσων, των ιρανών αλλά και των αμερικανών στην περιοχή. Εν ολίγοις το τουρκικό κράτος κινείται μόνο του ακολουθώντας τα συμφέροντά του: η πάγια επιδίωξή του είναι η δημιουργία μίας νεκρής ζώνης βάθους 30 χλμ κατά μήκος των συνόρων του προς το έδαφος της Συρίας.

Στις 19 του Γενάρη λοιπόν το τουρκικό κράτος ξεκίνησε την επιχείρηση που είχε εδώ και καιρό αναγγείλει με τον χαριτωμένο τίτλο «Επιχείρηση Κλάδος Ελαίας». Είχαν ήδη προηγηθεί επαφές με τους ρώσους έτσι ώστε να τους επιτραπεί κάτι τέτοιο μιας και αυτοί ελέγχουν τον εναέριο χώρο στην περιοχή αυτή και μάλιστα μέχρι τον Δεκέμβριο είχαν και μικρή χερσαία δύναμη. Οι ρώσοι από την πλευρά τους πιστεύουν ότι η νέα τουρκική εισβολή θα οξύνει περαιτέρω τις σχέσεις Τουρκίας-ΗΠΑ και ταυτόχρονα θα κρατήσει απασχολημένο το τουρκικό κράτος στη Συρία και θα αποδυναμώσει την προβολή ισχύος των τούρκων αλλού, όπως για παράδειγμα στη Μαύρη Θάλασσα. Οι αμερικανοί επίσης, παρά τις οχλήσεις των κούρδων, αρνήθηκαν να υπερασπιστούν τους κούρδους στο Αφρίν. Εκείνοι από τη μεριά τους βλέπουν ότι η επιχείρηση αυτή θα φέρει σε σύγκρουση τον άξονα Άσαντ-Ρωσία-Ιράν με τους τούρκους και ταυτόχρονα μπορεί να ενεργοποιηθεί το κράτος του Ισραήλ έτσι ώστε να στραφεί ζωηρότερα και έμπρακτα ενάντια στο Ιράν.

Το Ιράν διαθέτει πλέον αξιοζήλευτη παρουσία στη Συρία (Χάρτης 3).

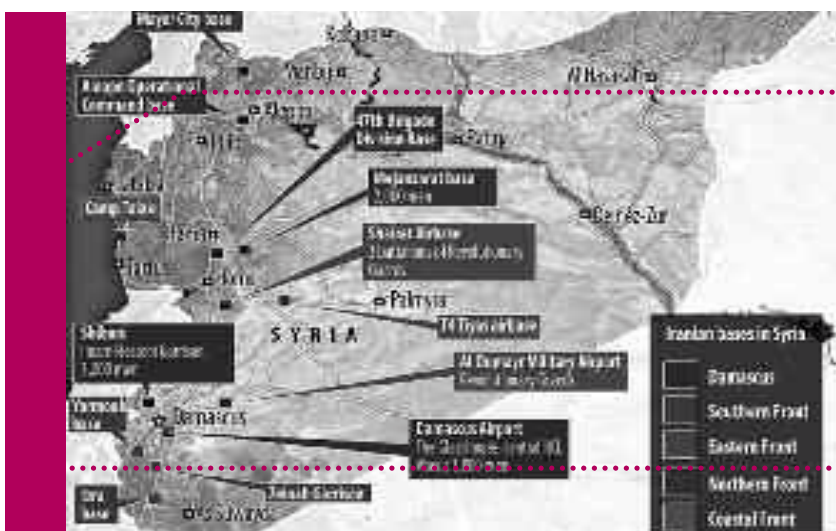
Ούτε η Τουρκία, ούτε το Ισραήλ βλέπουν με καλό μάτι την αύξηση της επιρροής του ιρανικού κράτους η μάλιστα οποία κατακτήθηκε με χερσαίες δυνάμεις και με μεγάλες απώλειες. Ήδη ο Ερντογάν δήλωσε το καλοκαίρι του 2017 ότι δεν μπορεί να παραβλέψει τον «περσικό επεκτατισμό», παρ' όλο που επισήμως το τουρκικό κράτος διατηρεί επαφές με το Ιράν ιδιαίτερα μέσω της μεσολάβησης της Ρωσίας.¹⁰ Το Ισραήλ από την άλλη, έδειξε και αυτό τα αισθήματά του απέναντι στον κατεζοχόν εχθρό του, όταν επιτέθηκε σε βάσεις του Ιράν σε συριακό έδαφος στις αρχές Φλεβάρη. Αφορμή για τους ισραηλινούς βομβαρδισμούς ήταν ένα κατασκοπευτικό drone ιρανικής προέλευσης που εκτοξεύθηκε από τη Συρία. Κατά τη διάρκεια της επίθεσης μάλιστα, η συριακή αντιαεροπορική άμυνα, κατέρριψε ένα ισραηλινό αεροπλάνο. Πρόκειται για την πρώτη τέτοιου είδους κατέρριψη από το 1982. Το «θερμό επεισόδιο» μεταξύ Ισραήλ από την μία και συριακών και ιρανικών δυνάμεων από την άλλη, καταδεικνύει ότι πιθανή μεγαλύτερη εμπλοκή του Ισραήλ στη Συρία, μπορεί να το φέρει πιο κοντά με την Τουρκία στο βαθμό που τα συμφέροντά τους συγκλίνουν στο ζήτημα. Αυτή η πιθανή προσέγγιση έχει ελληνικό ενδιαφέρον: το ελληνικό κράτος έχει ποντάρει την περίοδο που διανύουμε στη σχέση του με το Ισραήλ, ως ένα βασικό κομμάτι της αντιτουρκικής πολιτικής του. Η προσέγγιση Ισραήλ-Τουρκίας δεν είναι και ό,τι καλύτερο για την τρέχουσα ελληνική εξωτερική πολιτική.

Από όσα αναφέραμε παραπάνω νομίζουμε γίνεται σαφές ότι ο πόλεμος στη Συρία οδηγείται σε μία νέα φάση στην οποία το τουρκικό κράτος εμπλέκεται όλο και βαθύτερα σε μία περίπλοκη σύγκρουση με αβέβαια κατάληξη. Καμία από τις εμπλεκόμενες πλευρές όπως ήδη είπαμε δεν είναι ακριβώς ικανοποιημένη με τις ισορροπίες δυνάμεων και όλοι επιδιώκουν, από διαφορετική θέση ισχύος, να γείρουν την πλάστιγγα προς το συμφέρον τους με τη μικρότερη δυνατή ανάλωση πόρων και δυνάμεων. Το τουρκικό κράτος όμως είναι αυτό που πιέζεται να επιδείξει άμεσα τη στρατιωτική του ισχύ.

ΔΥΣΟΙΩΝΕΣ ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ

Το γεγονός αυτό είναι εδώ και καιρό γνωστό στους έλληνες ιθύνοντες και γίνεται κατανοητό ως ευκαιρία. Το ελληνικό κράτος εδώ και μήνες έχει εντείνει τη στρατηγική θαλάσσιας πίεσης στο Αιγαίο και την Κύπρο. Ξέρει ότι η όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή της Τουρκίας μπορεί να τη φέρει σε σύγκρουση τόσο με τις ΗΠΑ όσο και με τη Ρωσία για να μην αναφέρουμε τις υπόλοιπες περιφερειακές δυνάμεις. Το ελληνικό κράτος προσφέρει διακριτική στήριξη σε οποιονδήποτε εύκαιρο εχθρό της Τουρκίας: πάρτε για παράδειγμα την υπόθεση της πώλησης μεγάλων ποσοτήτων σφαιρών στη Σαουδική Αραβία, η οποία βγήκε στο προσκήνιο τον περασμένο Νοέμβριο. Με διακριτικό τρόπο σφαίρες που κατασκευάστηκαν στο Κιλκίς μπορούν να μεταφέρονται στην Ράκκα και να χρησιμοποιούνται στον πόλεμο της Συρίας.¹¹

Αν κάποιος ψάχνει να βρει τον λόγο για την ένταση στην Ανατολική Μεσόγειο από τις αρχές του 2018 πρέπει να τον εντοπίσει στις εξελίξεις που αναφέραμε παραπάνω. Τα ελληνικά μήντια συνεχίζουν να μιλούν για «τουρκική προκλητικότητα». Οι πιο «ψαγμένοι» ειδικοί της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής μιλούν για νευρικότητα του τουρκικού κράτους και για εξαγωγή της κρίσης του στο Αιγαίο και την Κύπρο. Αναμφισβήτητα το τουρκικό κράτος βρίσκεται σε δυσχερή θέση και το μέλλον κάθε άλλο παρά ευοίωνο προβλέπεται. Αν υπάρχει όμως κάπου νευρικότητα, αυτή βρίσκεται στις τάξεις του ελληνικού κράτους. Η νευρικότητα αυτή είναι η πολυετής αναμονή για τη στιγμή που το τουρκικό κράτος θα βυθιστεί ανεπίστρεπτα στο χάος της διάλυσης της Μέσης Ανατολής. Η στιγμή στην οποία οι σχέσεις Τουρκίας-ΗΠΑ θα φτάσουν στο ναδίρ έτσι ώστε η ελληνική και ελληνοκυπριακή επιθετικότητα στο Αιγαίο και την Κύπρο να αρχίσει να γίνεται ανεκτή. Η στιγμή στην οποία το δόγμα των δύομισι πολέμων της Τουρκίας θα γίνει δόγμα των τριών ή και τρεισήμισι πολέμων καθώς οι εχθροί της Τουρκίας πολλαπλασιάζονται και οι φίλοι είναι υπό εξαφάνιση.

Η ΙΡΑΝΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΣΥΡΙΑ

Αν οι ρώσοι αποτελούν την αεροπορική προστασία του καθεστώτος Άσαντ, οι ιρανοί αποτελούν τη χερσαία. Ο συνολικός αριθμός των δυνάμεών τους είναι άγνωστος, αλλά υπολογίζεται σε μερικές δεκάδες χιλιάδες. Οι νεκροί ιρανοί στρατιώτες στη Συρία πάντως ανέρχονται από την αρχή του πολέμου συνολικά σε 2100.

Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΚΡΟΥΣΗΣ

Για τους προσεκτικούς αναγνώστες εφημερίδων οι έλληνες ειδικοί μάς είχαν προειδοποιήσει ότι μπορεί να συμβεί κάποιο «ατύχημα» στο Αιγαίο ή στην Κύπρο και εκεί έλεγαν απαιτείται ψυχραιμία. Η ελληνική στρατηγική ποντάρει στην αναμονή και η αναμονή προκαλεί νευρική κατάσταση. Τι θα συνέβαινε όμως αν υπήρχαν νεκροί;

Από τις στήλες της *Καθημερινής* ο Β. Νέδος, εξέφρασε με ιδιαίτερα γλαφυρό τρόπο την ελληνική νευρική κατάσταση, η οποία στην πραγματικότητα σε κάποια μυαλά πρέπει να φτάνει σε βαθμό παράκρουσης. Ο Νέδος στο κείμενό του, αμέσως μετά το επεισόδιο στα Ίμια και τον εμβολισμό του ελληνικού πλοίου, παραθέτει ένα απόσπασμα του αριστερού στα νιάτα του, φασίστα στα γεράματα, Παναγιώτη Κονδύλη από το επίμετρο του βιβλίου του «Θεωρία Πολέμου». Εκεί ο Κονδύλης αναφέρει τα εξής για τα ελληνοτουρκικά:

Το σημερινό [εννοεί στα 90s] δίλημμα είναι αντικειμενικά τρομακτικό και ψυχολογικά αφόρητο: η ειρήνη σημαίνει για την Ελλάδα δορυφοροποίηση και ο πόλεμος σημαίνει συντριβή. Η υπέρβαση του διλήμματος αυτού, η ανατροπή των σημερινών γεωπολιτικών και στρατηγικών συσχετισμών απαιτεί ούτε λίγο ούτε πολύ την επιτέλεση ενός ηράκλειου άθλου, για την οποία η ελληνική κοινωνία, έτσι όπως είναι, δεν διαθέτει τα κότσια.¹²

Το δίλημμα είναι λοιπόν ψυχολογικά αφόρητο και η ελληνική κοινωνία δεν διαθέτει τα κότσια. Πολλά έχουν αλλάξει από τη δεκαετία του '90, αλλά η νευρική κατάσταση της αναμονής παραμένει. Η κατάληξη της νέας τουρκικής εκστρατείας παραμένει άγνωστη σε

ένα τόσο περίπλοκο πολεμικό πεδίο όπως αυτό της Συρίας. Οι ειδικοί πάντως προειδοποιούν ότι είναι εύκολο να εμπλακείς στο συριακό σφαγείο, αλλά δύσκολο να απεμπλακείς. Οι έλληνες λοιπόν παρακολουθούν γεμάτοι αγωνία τις εξελίξεις στη Μεσοποταμία. Καθώς συμβαίνουν όλα αυτά, η εθνική αφήγηση μπετονάρεται με την κρίσιμη συμβολή της ελληνικής αριστεράς. Ούτως ή άλλως δεν υπάρχει καμία άλλη αφήγηση εκτός της εθνικής σε σχέση με όλα αυτά που συμβαίνουν και θα συμβούν στο Αιγαίο. Και αυτή είναι η πιο δυσοίωνη πραγματικότητα από όλες.

1. Εκτός της γενικότερης άποψης που έχουμε εκφράσει στην προσούρα της συνέλευσης *Autonome Antifa* «Η στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου», μπορείτε να δείτε τις κατηγορίες «Ελληνοτουρκικά-Ανατολική Μεσόγειος» και «Παγκόσμιος Πόλεμος» στον Θεματικό Χάρτη της ιστοσελίδας antifasciporta.net

2. «Χωρίς τέλος οι τουρκικές προκλήσεις στα Ίμια: Σκάφος της τουρκικής ακτοφυλακής εμβόλισε σκάφος του Λιμενικού», Βασίλης Νέδος και Γιάννης Σουλιώτης, *Καθημερινή*, 13/2/2018.

3. Βλέπε το ««Να κολλήσουμε σαν πεταλίδες στο βράχο»: Χρονικό ενός προαναγγελθέντος επεισοδίου», *Antifa* #52, 7/2016.

4. «Προκλητική δήλωση Τούρκου ναυάρχου: Οι Έλληνες δοκιμάζουν την υπομονή μας», *Καθημερινή*, 13/2/2018.

5. Το δόγμα των «δύομοι πολέμων» διατυπώθηκε την δεκαετία του '90 από τον τούρκο διπλωμάτη και επί σειρά ετών πρεσβευτή στις ΗΠΑ Soukrou Elegtay (το αφήνουμε με λατινικούς χαρακτήρες, αν θέλετε να το γκουγκλάρετε). Οι ελληνικές εφημερίδες αναφέρουν ως εμπνευστή της τον πρώην αρχηγό του τουρκικού στρατού Μπουλέντ Μποστανόγλου, ο οποίος όμως απλώς την επανέλαβε προσφάτως (το 2014), εισηγούμενος την τουρκική ναυτική στρατηγική.

6. Έχουμε ήδη αναφερθεί σε αυτό στο προηγούμενο τεύχος, δεξιά στήλη Περίπτερο, *Antifa* #58, 12/2017.

7. «Syrian rebel shelling destroys at least seven Russian planes, report says», *Guardian*, 3/1/2018.

8. «Η ειρήνη στη Συρία γόρδιος δεσμός για τη Μόσχα», *Ειρήνη Μητροπούλου*, *Το Βήμα*, 8/2/2018.

9. «Turkey is targeting Afrin to send a message to Syria's Kurds», Paul Iddon, 8/8/2017, www.alaraby.co.uk

10. «Turkey disapproves of Iran's 'Persian expansionism': Erdoğan», *Hurriyet Daily News*, 16/6/2017.

11. «ΝΔ: Στον ISIS όπλα του Β. Παπαδόπουλου», *Καθημερινή*, 11/12/2017.

12. «Άμεση Ανάλυση: "Ελλάδα-Τουρκία, ώρα αποφάσεων"», Βασίλης Νέδος, *Καθημερινή*, 13/2/2018.

Η υποθετική έκταση ενός κουρδικού κράτους σύμφωνα με την *Washington Post*. Ο μεγάλος εφιάλτης της Τουρκίας, η μεγάλη ηδονή του ελληνικού φασισμού. Παρατηρήστε ότι για τους αμερικάνους το Κουρδιστάν εκτείνεται στο εσωτερικό και του Ιράν. Προφανώς οι Ιρανοί οι οποίοι συντηρούν ισχυρή στρατιωτική παρουσία στη Συρία έχουν διαφορετική άποψη.